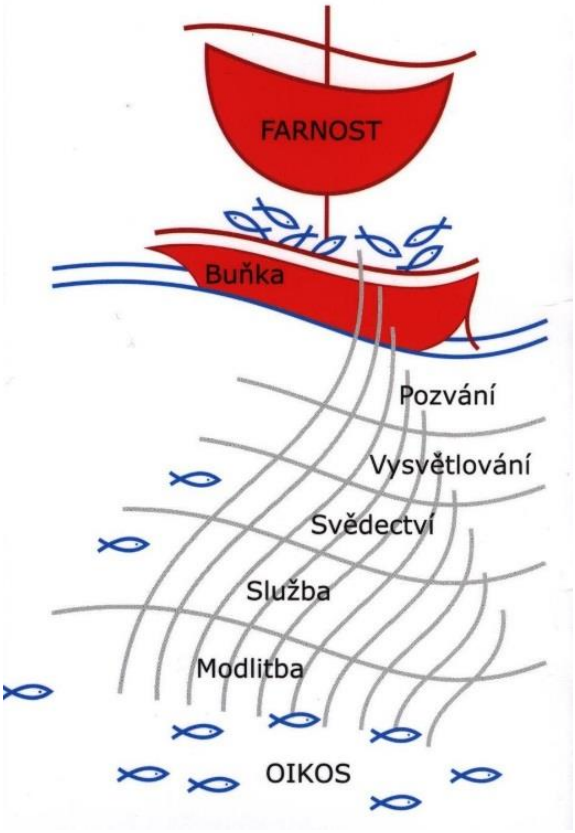
Farní evangelizační buňky

Tam, kde jsou bratři a sestry z farnosti vedeni ke svědectví o jejich víře, tam nejen pomáhají lidem kolem nich poznat Boží lásku a církev jako rodinu, kde mohou nacházet svůj domov, ale evangelizace je současně vede na hlubinu víry. Je tu kladen velký důraz na rozlišování darů jednotlivých bratří a sester a jejich efektivní zapojení do služby ve farnosti. Kněz z farnosti se setkává pravidelně třeba jednou za 14 dní s vedoucími jednotlivých buněk, tak má echo, co společenství potřebují a podle toho připravuje také katechezi do společenství. Díky tomuto úzkému propojení jsou bratři a sestry ze společenství vtaženi velmi úzce do života a misie farnosti a podílí se velmi konkrétně na jejím růstu.



Cesta evangelizace v buňkách

(podle Piergiorgio Perini: *Systém farních evangelizačních buněk - Základní manuál*, str. 52 - 54)

1. Oikos

Řecké slovo oikos označuje – dům, rodinu, lidi, s kterými máme každodenní vztahy. V systému evangelizačních farních buněk je každý zván evangelizovat právě a především tento svůj vlastní životní prostor, oikos. Oikos je tvořen členy mé rodiny, mými přáteli, sousedy a kolegy z práce. Evangelizace je zaměřena právě na tyto lidi z mého oikos, za něž nesu odpovědnost. Jsem povolán začít tím, že je ponesu každodenně ve své modlitbě. Modlitba za ně doprovází i všechny další fáze cesty evangelizace. Je to tedy evangelizace, která staví na již existujících vztazích, které se stávají místem svědectví.

2. Modlitba

"Zůstaňte ve mně, a já ve vás. Jako ratolest nemůže nést ovoce sama od sebe, nezůstane-li při kmeni, tak ani vy, nezůstanete-li ve mně. Já jsem vinný kmen, vy jste ratolesti. Kdo zůstává ve mně a já v něm, ten nese hojné ovoce; neboť beze mne nemůžete činit nic" (Jan 15,4-5).

U metody farních evangelizačních buněk je osobní vnitřní modlitba a eucharistická adorace základem. Je velmi důležité, aby farnost, která se touží stát misionářskou, postavila na první místo modlitbu a adoraci. Jsou některé velké farnosti v Evropě, kde mají stálou adoraci den i noc (24hodin denně) celý týden.

Prvním ovocem této iniciativy je růst vzájemné lásky ve farnosti, růst ducha společenství a jednoty. Na tom není nic divného, když si uvědomíme, že apoštolové v jejich různosti nacházeli jednotu a postoj služby právě tehdy, když se zdržovali kolem Ježíše. Nebyli ušetřeni důvodů k rozdělení, k žárlivosti, k rivalitě, k urážkám… Bylo zapotřebí, aby zasahoval sám Ježíš a činil z nich jedno tělo - své tělo. Právě když adorujeme jeho tělo za nás vydané, přichází dar jednoty a duch služby.

3. Služba

"Amen, pravím vám, cokoli jste učinili jednomu z těchto mých nepatrných bratří, mně jste učinili" (Mt 25,40).

Ježíš nás naučil velké tajemství: *„Syn člověka nepřišel, aby si dal sloužit, ale aby sloužil a dal svůj život jako výkupné za mnohé"* (Mk 10,45). A dodává: *„Dal jsem vám příklad, abyste i vy jednali, jako jsem jednal já"* (Jan 13,15).

Jsme pozváni všímat si lidí kolem nás, být vnímaví k tomu co žijí a na jejich potřeby. Ten, jemuž sloužíme nezištně, v lásce, která nepočítá, se zeptá: „Co ho vede k tomu, že takhle jedná?" Základem evangelizace je tedy konkrétní láska k lidem kolem nás.

4. Svědectví

"Radostná zvěst, hlásaná vlastním životem, musí být tedy, dříve či později, hlásána přímo slovem života. Nelze mluvit o skutečné evangelizaci, jestli se při ní nehlásá i jméno, učení, život, zaslíbení, království a tajemství Ježíše Krista z Nazareta, Božího Syna" (Pavel VI.: Evangelii nuntiandi 22).

Člověk, který nám důvěřuje, se otevírá evangeliu tím, že prochází mostem přátelství, který jsme vystavěli svojí službou. Takto se pak přátelství mohou stát prostorem ke sdílení naší zkušenosti s Ježíšem. Zde máme mluvit ne o sobě samých, ale o Ježíši a jeho působení v našem životě. Z tichého svědectví života přejdeme k přímému ohlašování Ježíše jako Pána.

5. Vysvětlování

Tato etapa vyžaduje velkou vnímavost, trpělivost a lásku, s jakou pomáháme druhému překonávat předsudky, pochybnosti a strachy. Jsme zde zváni odpovídat na mnohé otázky, stále hlubší a náročnější, které nám bratr s důvěrou předkládá. Svatý Petr nám říká, že máme *vysvětlit důvody naší naděje* (srov. 1 Petr 3,15).

6. Pozvání

V srdci bratra, díky přijaté zvěsti, se začíná rodit touha odevzdat svůj život Ježíši. Přijde chvíle, kdy můžeme našemu příteli říct: „Ten samý Ježíš, který uzdravil mě, uzdravuje i tebe." A můžeme ho pozvat do buňky, aby odevzdal svůj život Ježíši a vyvolil si ho za svého Pána.

Když pak přijde, přesvědčí se, že je očekáván a vítán. Věnovat pozornost nově příchozímu, to je Ježíšův postoj. Během navštěvování buňky může bratr nebo sestra pocítit potřebu zapojit se trvale do společenství a stát se jeho členem.

7. Život v buňce

Buňka je tedy součástí těla farnosti, ve které každá nová osoba nachází své místo. Buňka je místem, kde nově příchozí nachází formaci a je pro něho díky modlitbě, sdílení a službě místem duchovního růstu. Když si nový člen buňky uvědomí dar, který mu Pán dal, bude chtít ze své strany tento dar použít ve službě. Je také pozván, aby si pojmenoval svůj oikos a přešel z role evangelizovaného do role evangelizátora. V buňce zakoušíme, že jsme společenství, které má roli prostředníka. Buňka se nachází jako prostředník mezi malým společenstvím, kterým je rodina, a velkým společenstvím farnosti, a to pro užitek jak jednoho, tak druhého.

8. Začlenění do farnosti

"Chválili Boha a byli všemu lidu milí. A Pán denně přidával k jejich společenství ty, které povolával ke spáse" (Sk 2,47). *"Právě tak je vůle vašeho nebeského Otce, aby nezahynul jediný z těchto maličkých"* (Mt 18,14).

Malé společenství víry, kterým je buňka, učí bratra začlenit se do většího společenství, kterým je farnost: *"Církev je viditelnou svátostí spásy"* (srov. Evangelii nuntiandi 23), skrze přijetí závazků služby v rámci farnosti. Evangelizovaný bratr začne sám evangelizovat s novým zápalem lidi ze svého vlastního oikos. Tímto způsobem tvoří potenciál růstu farní komunity právě ti lidé, kteří jsou daleko.

Průběh setkání buňky

Setkání buňky probíhá každý týden a trvá cca hodinu a půl. Skládá se z těchto částí:

1. Zpěv a chvála (asi 15-20 min.)

2. Sdílení se nad otázkou (asi 15-20 min.):
Co tento týden pro mě Ježíš učinil nebo co já jsem učinil pro něho?

3. Vyučování pastýře (10-15 min): Katecheze faráře je nahraná na nějakém nosiči (např. USB, CD apod.), kterou poslouchají všechny buňky ve farnosti. Pro každého je k dispozici také text této katecheze, do kterého si může dělat své poznámky.

4. Čas prohloubení a sdílení nad vyslechnutou katechezí (15-20 min.)

5. Informace – sdělení, aktivity ve farnosti, konkrétní potřeby pomoci…

6. Přímluvy za lidi z našich oikos i za lidi vzdálené, kteří potřebují naši modlitbu a které neseme v srdci

7. Modlitba nad bratrem / sestrou v buňce, který o modlitbu žádá na konkrétní úmysl

Setkání je zakončeno modlitbou Otčenáš, kterou se členové modlí obrácení tváří ven z kruhu jako symbol prosby za svět.

Cíle buňky

1. Růst v důvěrném vztahu s Pánem

2. Růst ve vzájemné lásce

3. Sdílet Ježíše a svoji víru s druhými – komunikovat ducha evangelizace

4. Vedení k zájmu o farnost a službě ve farnosti a v církvi

5. Poskytovat a přijímat pomoc

6. Připravovat nové vedoucí a rozlišování obdarování a charismat u bratří a sester ve společenství pro službu ve farnosti a v církvi

7. Prohlubovat svoji víru

Výhody buňky

1. Je pružná

Poněvadž je buňka malá skupina, může snadno změnit své procedury a svoji funkci, aby se mohla přizpůsobit různým proměnlivým situacím nebo dosáhnout různé cíle. Díky své neformálnosti potřebuje málo pevných operačních schémat. Je svobodná být pružnou, co se týká místa, docházky a času svých setkání.

2. Je pohyblivá

Buňka jako malá skupina se může sejít doma, v kanceláři, v obchodu nebo na jakémkoliv místě. Může být tam, kde jsou lidé (kde se něco děje) a nemusí přesvědčovat nově příchozí, aby vstoupili do prostředí jim neznámého.

3. Je vstřícná

Buňka může projevit velkou ochotu v přijímání lidí všeho druhu. Když je člověk pozván do malého modlitebního společenství, které se jednoduchým a přirozeným způsobem sdílí o životě s Bohem, tato zkušenost dnes mnoho lidí oslovuje a vtahuje do rodiny církve…

4. Je osobní

Vztahy křesťanů trpí často „neosobností". Často jsou příliš rychlé, příliš profesionální, a proto velmi neosobní. Ale v malé skupině se každý sejde s každým, vztahy se uskuteční na úrovni osobní. Toto je důvod, jakkoliv se může zdát paradoxní, díky kterému malá skupina, lépe než jakýkoliv komunikační systém, může zapojit více lidí.

Sdělovací prostředky se mohou dotknout milionů lidí povrchně, ale velmi málo do hloubky. Církev by měla používat všechny způsoby komunikace, které jsou k dispozici. Nicméně, k hlásání Krista, který oslovuje osobně člověka, není nic, co může nahradit osobní vztah.

5. Může růst

Malá skupina zůstane efektivní, jenom když udrží malý rozměr, může se snadno rozmnožovat. Může se rozmnožovat jako buněčné organismy ve dvě, čtyři, osm nebo více částí podle vitality každé skupiny.

6. Může být účinným prostředkem evangelizace

Evangelizace, která bude mít lepší výsledky, bude ta, která použije malé skupiny jako základní metodologii. Malá skupina poskytuje nejlepší prostředí, kde může hříšník slyšet jistý a přesvědčivý hlas Ducha Svatého a může se znovuzrodit prostřednictvím víry. Víra je nakažlivá, když je duch solidárnosti upřímný. Robert Raines svědčí: „Viděl jsem v porovnání více životů opravdu obrácených v a skrze setkání malých modlitebních skupin, studia bible a životního sdílení, než v obvyklých organizacích a činnostech institucionální církve."

7. Její vedoucí nepotřebují profesionální přípravy

Zkušenost ukazuje, že vedoucí společenství mohou být formováni v prostředí samotné farnosti, skrze darování se v evangelizaci. Sám život v buňce už je formační. Mnoho farníků, kteří nejsou náležitě vyškoleni, kteří by neměli nikdy možnost řídit pěvecký sbor, učit, ale mohou vést malé společenství.

8. Snadno se přizpůsobí celku farnosti

Malé společenství nevyžaduje radikální změnu v organizaci farnosti. Buňka nevstupuje nějak viditelně do každodenního života farnosti, ale přitom vnáší ducha do jejího celku. Malé skupiny se mohou zrodit, aniž by narušily život společenství, i když zapojení malých skupin do celistvosti služeb vyžaduje někdy malé změny. Buňky pomáhají nasměřovat celou již existující realitu farnosti k duchu evangelizace.

Text byl převzat ze stránek Řk farnosti Dolany u Olomouce, jeho první část byla upravena a úvodní obrázek převzat z knihy Piergiorgio Perini: Systém farních evangelizačních buněk - Základní manuál, str. 52 - 54
(více o farních evangelizačních buňkách na www.evangelizacnibunky.cz)

